

DE LAATSTE MODE.

Een keurig wandelcostuum van licht gekleurde eolie van stof. Blouse laag uitgesneden, geplooid rok met opgeregen biezen. In de blouse kan een kanten (batisten) kraag gedragen worden. (foto Pierre).

„Die vrouw nam me mijn brieven af,” zei ik, „maar als ze me die teruggeven wil, dan is 't goed. Laat haar dan maar gaan.”

Haastig reikte Mary me 't pakje, en ik liet het in mijn binnenzak glijden. De agent, blijkbaar verlangend dat 't incident nu gesloten zou worden, legde barsch 't zwijgen op aan Hannock, die paars zag van woede, en die met uitpuilende oogen schreeuwde dat 't allemaal leugens waren, dat er geld in dat pakje zat en dat 't hem toekwam.

„Nu moet 't eindelijk gedaan zijn!” vloekte de agent, aan 't eind van zijn geduld. Hij duwde Hannock, die doldriftig protesteerde, naar 't rijtuig terug. „Vooruit, stap in en rij op. Allo, koetsier, rij je haast?”

Maar nu greep Hannock Mary om het middel, en alsof ze een kind was nam hij haar op en smakte haar in 't rijtuig dat al in beweging was gekomen. Het bloed vloog me naar 't hoofd en als een tijger sprong ik op den ellendeling af. Doch op dat oogenblik sloeg de agent zijn beide handen in mijn kraag en rukte me achterover.

„Ben je nu gek geworden!” brulde hij. „Je hebt nu je brieven — laat haar nu gaan met haar liefje!”

Ik worstelde met den man, maar hij had me in een ijeren greep, en intusschen raasde het rijtuig weg en hoorde ik Mary's vertwijfeld hulpgeroep.

„Aan die vertooning moet 'n eind komen!” beet de verwoede agent me toe; „'t is nu welletjes geweest. En als je niet gauw maakt dat je wegkomt dan maak ik proces-verbaal. Ik heb er genoeg van.”

Hij liet me los en ik bleef een oogenblik versuft staan. Toen, onder 't hoonend gelach der menigte, holde ik 't rijtuig achterna, dat echter al lang aan den horizon verdwenen was.

Natuurlijk verrichtte ik gekkenwerk, en ik begreep niet na 'n halve minuut; liggend bleef ik staan, terwijl mijn hart klopte of 't barsten zou.

Wat nu?

Het rijtuig waarmee ik Mary gevolgd had, was me achterna gekomen, en de koetsier zei laconiek: „wat zou u ervan denken als we eens afrekenden?”

„Nog niet,” antwoordde ik. „Rijd me naar het Bartholdihotel.”

En uitgeput liet ik me in de kussens vallen.

Het was me of ik de eerste dagen niet geregeld zou kunnen denken. En ik verweet mezelf dat ik het niet handiger had aangelegd. Waarom had ik dien

Hannock niet eenvoudig doodgeschoten? Iedereen zou me er ten slotte dankbaar voor geweest zijn. En de rechter zou begrepen hebben dat ik voor de eer, de vrijheid, ja voor het leven van mijn vrouw zoo gehandeld had. Maar — zoo is 't nu eenmaal: achteraf vindt 'n mensch altijd de beste oplossing. Wanneer ik nu mijn aantekeningen overlees, dan vind ik er de grootste dwaasheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in, terwijl ik toch alles historisch juist vertel. Dat komt omdat de werkelijkheid zoo dwaas, tegenstrijdig en onwaarschijnlijk is. Alleen in de romans, de letterkundige verwerkingen van de werkelijkheid, klopt alles, sluit alles als een bus. Die romans worden pasklaar gemaakt; ze moeten aan zekere eischen van compositie en evenwicht voldoen. De realiteit spot daarmee. Hannock, en Morlay, en Saninovitch, en Mary, en ik, en de politie — ze zouden onmogelijke figuren in een roman zijn. De eerste de beste lezer zou het den schrijver verbeteren. En de reden is, dat in den roman alles netjes is voorbereid, uitgedacht en klaar gemaakt, terwijl wij avonturiers, wezens van vleesch en bloed, spontaan handelen en eerst achteraf zien hoe dom en verkeerd en onlogisch we soms handelden.

Nu, beschouwingen genoeg. Toen ik 'n uur in de hall van 't hotel had gezeten, met 'n sigaar, 'n kop koffie en den vasten wil om Hannock te overtuiven, kwamen mijn zenuwen en mijn gedachten tot bedaren, en mijn plan was gemaakt.

Ik riep 'n taxi aan en liet me naar 't Criminal Courts-gebouw in Centre street rijden.

Natuurlijk was er 'n half uur gezanik met allerlei uniformdragers noodig eer ik ze overtuiven kon dat ik den districts-attorney moest spreken. Een ander had 't misschien al opgegeven, maar ik was vast besloten liever voor 's mans deur te verhongeren dan mijn plan op te geven, en ik zette door met een onverbidde taaiheid.

Het kantoor waar ik binnenkwam was als een gezellige salon gemeubeld; er hingen zware fluweelen gordijnen en er lag een dik, kostbaar tapijt. En er stonden zooveel gemakkelijke leeren armstoelen, dat de beste clubs van New York er jaloersch op konden zijn. Ik had me zoo voorgesteld in een koud, officieel vertrek te zullen komen, met ijzeren staven voor de vensters, en de tegenstelling bracht me even van mijn stuk.

Maar de attorney, oprijzend van achter zijn groot, eikenhouten schrijfbureau, zag er uit als iemand die niet van tijd verspillen hield, en op zijn vraag wat ik wenschte, sloeg ik dus maar dadelijk spijkers met koppen.

„U voert een campagne tegen Sheldon, den speelholhouder en telegraaf-aftapper, als ik 't wel heb.”

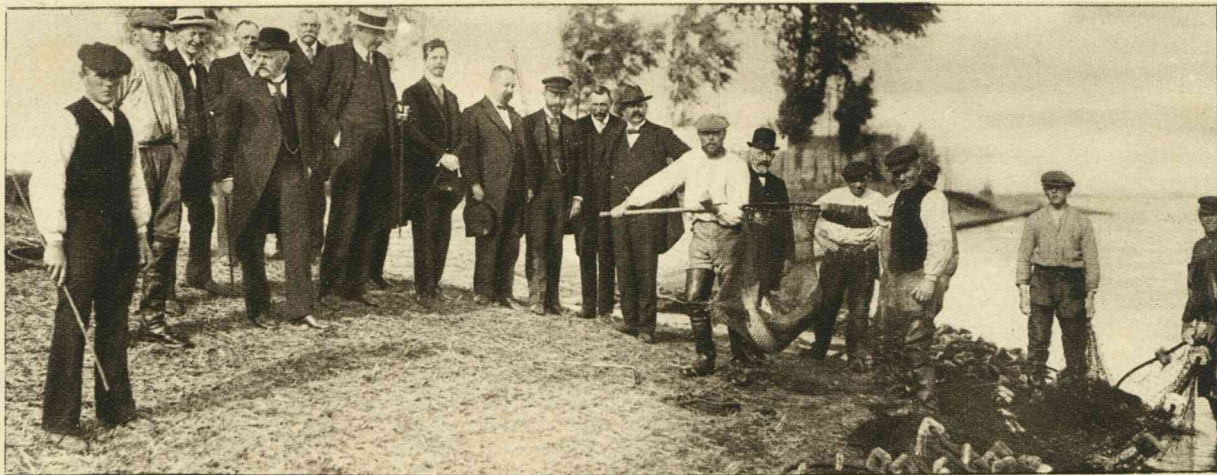
De attorney leunde in z'n stoel achterover en keek me door zijn loznet-glazen met zijn scherpe, grijze oogen doordringend aan. Hij had een van die echt-Amerikaansche, slanke figuren die zelfs een man van vijftig jong doen schijnen.

„Ik voer een campagne tegen iedereen die de wet overtreedt,” zei hij. „Maar laat u 't vragen liever aan mij over. Hoeveel hebt u verloren?”

Hij nam een lijst met namen in de hand en doopte een pen in de inkt, als wilde hij aan de namen van Sheldon's slachtoffers ook den mijne toevoegen.

„Ik heb niets verloren,” antwoordde ik. „Ik ben geen speler.”

„De meeste menschen die hier over Sheldon komen spreken, vertellen me hoeveel ze verloren hebben. En het behoort tot mijn plichten een dwaas en zijn geld zooveel mogelijk bij elkaar te houden. Het doet me genoegen te hooren dat u niet tot zijn slachtoffers behoort. Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

MINISTERIEEL BEZOEK.

Gevolg gevende aan de uitnodiging van den heer F. J. W. Drion, Tweede-Kamerlid voor Ridderkerk, om een bezoek te brengen aan diens district, heeft minister Posthuma verleden week Vrijdag, in gezelschap van den heer Drion, een reis gemaakt in de omgeving van Dordrecht tot 't bezichtigen van belangrijke bedrijven. Op onze foto ziet men den minister met gevolg tegenwoordig bij de zalmvisserij. (V.F.B.)

DE LAATSTE MODE.

Een batist of voile Zomerjapon met kanten entredeux en rand uit een stuk, in taille door een dubbele, fluweelen ceintuur afgescheiden. Kan over 'n donker onderkleed gedragen worden. (foto Pierre).

Hij bood me een sigaret aan, en er verliepen eenige seconden met het opsteken ervan en het genieten van de eerste trekken.

„Ik heb uw hulp noodig om een vrouw te bevrijden uit Sheldon's nieuwe speelzaal. Ze is een goede vriendin van me, en ze wordt daar gevangen gehouden.”

„Door de politie?”

„Neen, door Hannock. Kent u Hannock, vroeger van Chicago?”

De attorney glimlachte alsof hij vragen wilde: wien zou ik niet kennen? Maar 't leek me of hij verast was te hooren dat Hannock zich in New York bevond.

„Is ze een fatsoenlijke vrouw?” vroeg hij.

„Ik interesseer me niet voor andere,” antwoordde ik kort.

„Is ze een geregelde bezoeker van speelgelegenheden?”

„Dat geloof ik niet.”

„Geen geregelde bezoeker?”

„Neen.”

„Sommige vrouwen uit goeden stand hebben dien hartstocht soms voor 'n tijdje, zooals u weet!”

„Ze mag vroeger misschien geregeld gespeeld hebben, maar tegenwoordig toch niet.”

„Juist. En wat wilt u dat we doen?”

„Haar helpen om weg te komen voor haar iets overkomt.”

„Wat overkomt?”

Ik was niet van plan den man te vertellen dat ik met de papieren in mijn zak zat waarvoor Hannock haar in gijzeling zou houden, en ik zei dus:

„Nu, voor 'n vrouw is er altijd gevaar als ze haar vrijheid kwijt is.”

„Goed. U wilt dus dat de politie —” hij zag op de klok — „vóór twee uur vanmiddag een inval bij Sheldon doet, en uit zijn inrichting een jonge dame verlost, die daar vanmorgen heenreed, naar ik me voorstel, en op wier terugkomst u vergeefs wachtte. En dat alles omdat zekere banden, die u niet nader wenscht aan te duiden, u met die jonge dame verbinden. Wel, wel; zoo, zoo.”

Hij leunde weer achterover, zag glimlachend naar de zoldering. Toen keek hij me zwijgend aan, met een schoudergebaar dat zeggen wilde: vindt u 't zelf niet dwaas?

(Wordt vervolgd).